

Capitolul 17

Și Mă rog ca ei să fie una!

- 17:1-17:26 -

Isus Își încheie discursul cu o rugăciune. Atunci când mă apropii să studiez această rugăciune, simt nevoia să mă descalț. Am impresia că mă apropii de ceva atât de sfânt și îmi este frică să nu întinez. Privesc la sufletul meu și parcă nu găsesc reverența și umilința cu care ar trebui să mă apropii de această rugăciune. Isus rostește această rugăciune cu voce tare pentru ca ucenicii să o audă și să se așeze și mai profund în inima lor mesajul discursului Său. Tema centrală a cap.13-16 este: iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu! Sunt ultimele cuvinte adresate de Isus ucenicilor înainte de moarte. Ele pătrund cu putere în inima ucenicilor. Dar iată că acum este ultima rugăciune pe care Ei o aud din partea Fiului către Tatăl (în afară de rugăciunea lui Isus de pe cruce pe care nu au auzit-o toți ucenicii). Oare pentru ce Se va ruga Fiul lui Dumnezeu? Este ultima Sa rugăciune de pe pământ? El Se roagă pentru acest lucru:

- ***Pentru ucenicii ca ei să fie una precum Tatăl și Fiul sunt Una!***

Este folosită o altă expresie pentru chemarea dumnezeiască: iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu! Dar este vorba despre aceeași chemare. Oare cât de adânc a pătruns această chemare în inimile ucenicilor? Până la sfârșitul vieții nu au uitat acest lucru. Ei nu și-au pierdut direcția, nu s-au defocalizat și nici nu s-au abătut de la marea chemare. Epistolele lor (Vezi 1,23, Ioan, 1,2 Petru) înalță această supremă chemare, iar viața lor reflectă în permanență împlinirea poruncii iubirii. Deși noi nu am avut acest har al ucenicilor ne bucurăm de lucrarea Mângâietorului. Prin Duhul putem să ne întoarcem în timp și să trăim aieva ce au experimentat ucenicii. Prin Duhul putem să retrăim intens evenimentele din Evanghelie, Îl putem vedea pe Fiul Omului ridicând ochii către cer și putem auzi glasul Lui rugându-Se fierbinte: Tată, mă rog ca ei să fie una precum și noi suntem una!

Înainte de a Se ruga pentru ucenici, Isus Se roagă pentru Sine. Dacă Isus nu și-ar fi dus până la capăt propria lucrare, rugăciunea pentru ucenicii nu mai avea sens. Lucrarea Sa era temelia lucrării ucenicilor. Isus cere putere de la Tatăl pentru a finaliza lucrarea Sa pe pământ:

- ***Tată, proslăvește pe Fiul Tău ca și Fiul Tău se te proslăvească pe Tine!***

Isus în fața crucii are ochii ațintiți spre slavă. Ca și în cap.12, El vorbește despre finalul lucrării sale în termenii slavei și nu în cei ai suferinței. Cererea Sa nu este: Tată, dă-Mi putere să sufăr! Ci: Proslăvește pe Fiul Tău! El cere Tatălui să Îl proslăvească. El cere de la Tatăl slava pe care o avea la El înainte de a fi lumea. Întruparea a presupus o smerire profundă, o dezbrăcare de slava pe care o avea din vecie. Acum, Isus cere înapoi această slavă. Dar ca să poată căpăta aceasta slavă ca om, era o singură cale: crucea! Ca Fiul al lui Dumnezeu avea tot dreptul să primească această slavă. Dar El era și Fiul omului și alege să Se dezbrace de această slavă, să ia chip de rob, și să fie cu adevărat om. El cerea acum această slavă din poziția Fiului Întrupat. Pe ce bază omul Isus avea să primească slava Fiului lui Dumnezeu? Pasajele din Biblie sunt foarte clare în această privință: nu divinitatea Sa, ci jertfa Sa a fost temeiul pentru care Fiul întrupat a primit slava pe care o avea ca Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Iată *doar câteva pasaje*:

- *La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. **De aceea** și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume... (Filipeni 2:8-9)*
- *Dar pe Acela care a fost făcut pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii, adică pe Isus, Îl vedem încununat cu slavă și cu cinste **din pricina morții** pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. (Evrei 2:9)*
- *Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de **care aveau să fie urmate**. (1 Petru 1:11)*
- ***De aceea** Îi voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărăți prada cu cei puternici **pentru că** S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, **pentru că** a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați. (Isaia 53:12)*

Isus a primit după înviere slava pe care o avea înainte de a fi lumea nu din pricină că era Fiul lui Dumnezeu ci din pricina jertfei pe care a adus-o. Deci nu din pricina identității Sale eterne ci ca răsplată pentru sacrificiul pentru păcat. Sacrificiul deci a fost atât de mare încât singura răsplată vrednică de acest sacrificiu a fost cea maximă, adică însăși slava dumnezeirii! Atunci când Isus cere ca Tatăl să Îl proslăvească El își exprimă de fapt hotărârea de merge pe drumul crucii și cere de la Tatăl sprijin pentru a pași pe acest drum. El face această cerere tot din dragoste față de Tatăl, pentru ca Tatăl să fie proslăvit prin Fiul El nu pune doar: proslăvește pe Fiul Tău!, ci : proslăvește pe Fiul Tău **ca și El să te proslăvească pe Tine!** Tot ce primește Fiul de la Tatăl Îl dăruiește înapoi spre Tatăl, și tot ce primește Tatăl de la Fiul Îl dăruiește înapoi spre Fiul! Cea mai frumoasă relație care a fost descrisă vreodată în scrierile de pe pământ este relația dintre Isus și Tatăl Său. Omul cu toată imaginația Sa și cu tot dorul lui după Eden nu și-a putut închipui ceva mai frumos. Citind doar rugăciunea din Ioan 17 întrezărești dimensiunile eterne ale dragostei, unității, comuniunii, profunzimii părtășiei dintre Fiul și Tatăl. Noi ca oameni suntem atât de departe de sensul autentic a ceea ce înseamnă **o relație**. Noi mergem de multe ori fiecare pe drumul lui și încercăm să fim unii lângă alții. Fiul însă era în Tatăl, iar Tatăl era în Fiul. Ei erau Una. Tot ce făcea Fiul era pentru Tatăl, și tot ce făcea Tatăl era pentru Fiul. Relația lor era un scop în sine. Nu era doar un mijloc pentru ceva. Relația era, dacă vreți, temeiul și sensul existenței Lor din eternitate. Nu relația slujea unor planuri. Planul era Însăși Relația. Noi, de multe ori, avem planuri și obiective, iar relațiile își au rolul lor pentru atingerea acestor obiective. Din perspectiva cerului, relațiile sunt scopul, iar celelalte obiective și planuri se subordonează și slujesc relațiilor. Dacă noi sacrificăm relațiile de dragul obiectivelor noastre, cerul ne cheamă ca toate obiectivele noastre să slujească relațiilor. Orice obiectiv care nu slujește relațiilor este un idol, este ceva urâcios, atât de străin de Dumnezeu și împărăția Sa. Însăși viața veșnică înseamnă Relație:

- ***Și viața veșnică este aceasta; să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.***

Isus vorbește despre lucrarea Sa de pe pământ ca fiind încheiată. Totuși, cea mai importantă parte a lucrării Sale de-abia urma. Cum să înțelegem această afirmație? Sunt două posibile interpretări: fie Isus avea în vedere lucrarea Sa publică de predicare a Evangheliei, fie din pricina deciziei pe care o luase în inima Sa de a merge până la capăt, El putea vorbi la trecut despre lucrarea pe care I-o dăduse Tatăl. Mă tulbură conștiința lui Isus despre rolul Său în lume.

Pentru El prezența în lume este ceva trecător, o mică paranteză în veșnicie: Am ieșit de la Tatăl, și am venit în lume. Acum las lumea și Mă duc la Tatăl. Iar în această mică perioadă de timp El știe care este voia Tatălui și după aceasta Se lasă ghidat:

- ***Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.***

Isus nu a venit pe pământ pentru a avea o viață fericită și împlinită, pentru a-Și face voia. El a venit cu un gând precis și unic: să îplinească lucrarea pe care i-a dat-o Tatăl să o facă. El nu a venit să inventeze lucrări. El știa că Tatăl l-a trimis în lume pentru o lucrare desăvârșită și precisă în planul Său glorios! Cât de diferiți suntem noi. Și noi am venit din Dumnezeu în această lume. Noi însă încercăm să facem din această lume locul în care să ne împlinim visele și dorințele. Noi căutăm să face din această lume raiul nostru. Și în strădania noastră noi avem idei, avem planuri, avem lucrări. Dar venirea noastră în lume nu a fost un hazard, o întâmplare: „*Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite înainte de a fi vreuna din ele.*” (Ps.139:16)

Lumea este locul în care noi ar trebui să descoperim lucrarea specifică pentru care am fost creați, nu locul în care ar trebui să venim cu planurile și lucrările noastre înaintea cerului cu cererea de a fi semnate și binecuvântate. Dar oare Creatorul a dormit la facerea lumii? Oare El nu are lucrări, nu are planuri? Oare El nu te-a adus în această lume cu un scop? Și oare crezi că lucrarea pe care ți-o dorești poate fi mai bună ca a ta? Viața este aventura în care descoperim lucrarea pentru care am fost trimiși în lume, și nu locul în care să ne împlinim propriile noastre planuri și lucrări. Doamne, pentru ce m-ai trimis în această lume? Faptul că sunt încă în viață înseamnă că lucrarea pe care mi-ai încredințat-o nu am terminat-o. Doresc să primesc cu bucurie fiecare zi pe care mi-o dăruiești pe acest pământ pentru a duce la bun sfârșit lucrarea prin care vrei să te proslăvesc pe pământ.

Cea mai mare parte din rugăciune este dedicată ucenicilor. Începutul rugăciunii reprezintă rugăciunea Fiului pentru Sine. Ea reflectă de fapt temeiul unității creștine. Lucrarea ucenicilor se zidește peste temelia așezată de lucrarea lui Hristos. Dacă Isus nu și-ar fi finalizat lucrarea, nu mai avea sens să mai vorbim de misiunea Bisericii. În același timp ne simțim atât de responsabilizați să împlinim chemarea la unitate. Temelia pusă de lucrarea lui Hristos ne constrânge să ne iubim unii pe alții. Noi suntem de fapt chemați să continuăm cea mai minunată lucrare de pe pământ. Fiul a renunțat la slava Sa pentru ca apoi să Și-o recapete în urma jertfei aduse pentru păcatul nostru. Aceasta este temelia pe baza căreia se clădește unitatea creștină. Temelia și slava ei ne responsabilizează.

Înainte de a se ruga efectiv pentru ucenici El îi prezintă Tatălui ca fiind aceia care au crezut în El. Isus le validează credința. Ei erau ai Tatălui înainte de a Se întâlni cu Hristos. Aveau o relație cu Dumnezeu și Dumnezeu, prin Isus, i-a provocat printr-o nouă fază a revelației la o apropiere și mai mare de El. Aceștia au acceptat provocarea. Iată elementele prin care Isus argumentează autenticitatea credinței lor:

- Au păzit Cuvântul tău.
- Au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu vine de la Tine.
- Ei au primit cuvintele Tale.
- Au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit.
- și au crezut că Tu M-ai trimis.

Iată că în ciuda ezitărilor lor și stângăciilor lor, ucenicii sunt lăudați pentru credința lor. Credința lor strălucește și este validată de Însuși Isus. Contextul în care se născuse credința lor era extrem de întunecat. Ei erau contemporani cu cea mai împietrită și ipocrită generație a poporului evreu. Ei stătuseră împotriva curentului și trecuseră de partea lui Isus în ciuda presiunii mulțimii. Ei au primit cuvintele lui Isus și le-au ascultat. Ei crezuseră cu adevărat că Isus venise de la Tatăl. Credința ucenicilor, deși încă firavă, strălucește cu putere în întunericul lumii și îi face pe aceștia niște nestemate de mare preț:

- Ei erau ai Tatălui.
- Tatăl îi dăruiește Fiului.
- Fiul îi păzește ca pe lumina ochilor Lui.
- Fiul este proslăvit în Ei.

Este șocantă afirmația: Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu. Deși Isus moare pentru lume, El nu Se roagă pentru lume, ci doar pentru ucenici. Oare de ce? A doua parte a rugăciunii ne descoperă că lumea va putea crede în Fiul doar prin mărturia unității Bisericii. Domnul a ales să lucreze *prin Biserică* la mântuirea lumii. De aceea El Se roagă pentru Biserică. Ea este cheia mântuirii lumii. Aici va se va da marea bătălie spirituală. Dacă Biserica o va câștiga, lumea va cunoaște dragostea lui Dumnezeu și va putea fi smulsă din brațele celui rău. Afirmația lui Isus: nu mă rog pentru lume, ne deschide mintea să înțelegem cât de legată și condiționată este mântuirea lumii de mărturia Bisericii. Mărturia Bisericii nu este ceva în plus, o anexă neglijabilă la lucrarea de cercetare a Duhului Sfânt. Biserica este Vasul prin care lucrează Duhul pe pământ. Mărturia Bisericii este Însăși mijlocul de mântuire a lumii.

Începând cu v.11 Isus Se roagă pentru ucenici. Tema centrală a rugăciunii este unitatea. Rugăciunea ar putea fi rezumată astfel: Mă rog ca ei să fie Una, precum suntem și Noi una! Celelalte afirmații par să se subordoneze acestei teme centrale și să evidențieze diferite fațete ale unității creștine. Le vom analiza pe fiecare în parte.

Unitatea Bisericii este ținta atacului spiritual

Isus nu Se roagă doar: păzește pe aceia pe care Mi i-ai dat, ci: păzește pe aceia pe care Mi i-ai dat pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi una. De ce să îi păzească de cel rău? Ne-am aștepta să fi spus: pentru ca să nu piară și ei ca fiul pierzării. Însă El spune: pentru ca ei să fie una. Înțelegem deci că ținta atacurilor spirituale ale celui rău este tocmai unitatea Bisericii. El știe mai bine ca noi câtă putere are unitatea noastră. Prin ea Tatăl și Fiul sunt proslăviți într-un mod unic și special, iar lumea trezită din împietrire și chemată către viață. El nu se mulțumește cu înfrângerea noastră ca și indivizi, ci el vrea să distrugă unitatea comunităților creștine. Pentru aceasta el folosește două tipuri de atacuri: unul direct și altul indirect. Atacul direct se evidențiază prin gânduri de judecată față de frații mei. Acolo unde ei îmi greșesc mult, el va înălța dreptatea mea personală și mă va chema la răzbunare, judecată și lipsă de iertare. Acolo unde frații îmi greșesc puțin, tatăl minciunii va exagera și hiperboliza greșelile lor, și pe mine mă va înălța ca marele martir al istoriei. Acolo unde ei nu greșesc, amăgitorul va inventa greșeli peste greșeli. El îmi va descoperi imperfecțiunile fraților mei și mi le va argumenta ca un motiv să fiu reținut, suspicios și distanțat față de ei. Apoi, mă va mandata într-un mesager al său poruncindu-mi să spun și altora marile mele descoperiri despre imperfecțiunilor fraților mei.

Atacul indirect precede de multe ori atacul direct. Acesta are în vedere sfințirea mea personală. Cel rău vrea să aducă necurății în viața mea. Acestea nu au legătură directă cu relația dintre frați. Poate fi vorba de compromisuri la serviciu, sau de împlinirea unor poftes păcătoase. Dacă însă îi urmez voia, păcatul din viața mea mă dă pe mâna celui rău. Păcatul diminuează protecția spirituală a harului lui Dumnezeu și mă expune minciunilor celui rău. Păcatul din viața mea îmi atacă mintea. Și când îmi atacă mintea, o țintă sigură este raportarea la frați. Păcatul este un teren legitim pentru cel rău, pe baza căruia el îmi va turna în minte gândurile și ura Sa față de frați. Mă voi trezi în robia urii sale, și aceasta din pricina păcatului care îl împlumnezește să mă ia în stăpânire. Chiar dacă voi încerca să lupt, să mă împotrivesc nu voi izbuti. Atât timp cât păcatul este în mine, întunericul va fi mai puternic în viața mea decât lumina. Dacă voi ști că distrugerea unității este ținta atacului celui rău, atunci voi avea mintea trează și mă voi alipi cu toată inima de Domnul pentru a nu face voia celui rău. Voi deveni un actor conștient și nu voi face, în numele dreptății mele personale, voia nocivă a diavolului.

Unitatea Bisericii trebuie să strălucească în mijlocul lumii

Ucenicii aveau să slujească Domnului într-un legământ nou, după o strategie nouă a preoției. Dacă Israel era un popor despărțit de celelalte popoare, Biserica avea să fie un popor printre popoare. Isus știe că în mijlocul lumii vor fi expuși la maxim războiului spiritual. Pe de o parte, ura lumii le va aduce frică, pe de altă parte spiritul veacului îi va seduce. Stăpânitorul lumii nu era altcineva decât Ispititorul, cel care l-a amăgit pe Iuda. Moartea spirituală a lui Iuda rămâne o dovadă vie a realității războiului spiritual și a libertății de alegere a individului. Iuda a fost lângă Mântuitorul. Înșuși Isus a încercat să îl păzească. Cu toate acestea atacul spiritual a fost necruțător, iar Iuda învins. Protecția spirituală din partea lui Isus nu anulează războiul spiritual și nici nu poate substitui alegerea pe care trebuie să o facă omul. Soarta lui Iuda este un avertisment pentru toți cei care îl urmează pe Isus. Suntem în război. Cel rău va specula orice slăbiciune, neveghere, orice cochetare cu păcatul.

În ciuda intensității războiului spiritual din mijlocul lumii, Isus nu Se roagă ca Tatăl să îi ia din lume. El nici nu Se roagă ca Tatăl să îi răpească la cer, nici să i izoleze de lume. Rolul lor, funcția lor avea sens tocmai în mijlocul lumii. Unitatea lor trebuie contemplată de întreaga lume. Când privești în istorie observi o tendință constantă a Bisericii de a se izola de lume, de a așeza tot felul de bariere culturale între ea și lume. Această tendință este antagonică noii strategiei a preoției. A fi în lume, înseamnă a dezvolta relații apropiate cu cei necredincioși, a umbla printre ei, a interacționa cu ei. Pentru ca mesajul tău să fie înțeles, te vei adapta formelor culturii în care trăiești, neconfundând sfințenia cu forme exterioare de manifestare, și nici valorile morale cu elemente pur culturale care se modifică de la secol la secol, sau de la deceniu la deceniu.

Resursa pentru unitatea Bisericii: sfințirea prin Cuvânt

Cum poate rezista Biserica în mijlocul lumii? Cum poate unitatea ei să nu fie infectată de spiritul lumii? Prin ce se mai diferențiază Biserica? La aceste întrebări Isus răspunde prin a ne focaliza atenția asupra Cuvântului. Iuda era din lume, pe când ucenicii nu erau din lume. Diferența dintre Iuda și ucenici a fost aceea, că ucenicii și-au deschis inima larg și au primit Cuvântul vestit de Isus. Ei s-au smerit înaintea Adevărului și au lăsat ca Adevărul să îi

transforme și să dea rod în ei. Aceasta a și atras ura lumii asupra lor. Cuvântul din inima lor îi face ca ei să nu fie din lume. Tot acest Cuvânt îi va păzi și-i va ajuta să nu devină parte din lume deși trăiesc în mijlocul lumii. După ce Isus Se roagă Tatălui să-i păzească de cel rău, El Se roagă Tatălui să-i sfințească prin Cuvântul Lui. Oare actul păzirii nu se manifesta tocmai prin sfințirea produsă de Cuvântul cel Sfânt? Viața este în Cuvânt. Ceea ce ne face diferiți de lume și ce ne protejează în același timp de ispitele lumii, este tocmai viața din Dumnezeu ce rodește în noi prin Cuvânt. Cuvântul vieții este pâinea noastră spirituală care dezvoltă viața pusă de Dumnezeu în nașterea din nou. Despărțiți de El nu putem face nimic. Unitatea nu o putem realiza prin noi înșine. Bunele intenții și voința nu sunt suficiente. Avem nevoie de har. Unitatea la care ne cheamă Dumnezeu este diferită de unitatea promovată de lume. Este ceva divin, străin de firea noastră. Războiul spiritual din mijlocul lumii este prea aprig ca să putem sta singuri în picioare. Doar dacă Hristos rămâne și rodește în noi putem birui. Și El S-a revelat în Cuvântul Lui. Strângând în inima noastră Cuvântul Lui ne alipim mai mult de El. Cuvântul este resursa principală prin care putem fi păziți în mijlocul lumii și prin care putem rodi unitate.

Unitatea liderilor, precede unitatea Bisericii

Observăm faptul că Isus Se roagă mai întâi pentru unitatea celor 11 ucenici, ca mai apoi, să se roage pentru unitatea întregii Biserici din istorie. Nu cred că acest lucru este la întâmplare. Unitatea unei comunități are la bază unitatea liderilor acesteia. Unitatea Bisericii are drept temelie unitatea prezbiterilor Bisericii. Știm din 1,2 Samuel că Dumnezeu a ales să lucreze prin lideri. Nici obiectivul unității nu poate fi împlinit făcând abstracție de rolul liderilor în planul lui Dumnezeu. Iată că Isus Se roagă mai întâi pentru unitatea apostolilor Bisericii, și apoi pentru unitatea Bisericii Sale. Dumnezeu a lăsat ca liderii să aibă impact și influență asupra comunității. Liderii au deci capacitatea să cheme Biserica la unitate sau să o dezbine. Deci ținta specială a atacului spiritual al celui rău va fi unitatea dintre lideri. Dacă această unitate este afectată, în mod cert unitatea Bisericii va fi afectată și ea. Cel rău va ispiti pe lideri cu spiritul lui Saul. Întrebarea: cine-i mai mare? va fi cartea sa de joc favorită. Duhul Sfânt ne va chema să umblăm în duhul lui Ionatan. Liderul care umblă după slava sa va vedea mereu o amenințare în succesul altui lider. Și atunci reacția firească va fi să-i caute nod în papură și să-l denigreze. Și odată cu aceasta, unitatea se va prăvăli în mocirla mândriei. De aceea nu este de mirare că orice lider va fi vizitat de nenumărate ori de gânduri de judecată la adresa celorlalți lideri și mai ales la adresa celor din echipa în care slujește. Liderul conștient nu se va speria, va înțelege dimensiunea războiului spiritual și miza bătăliei. El va alege să moară, pentru ca unitatea să trăiască. El se va lepăda de sine în fiecare zi, și va păstra unitatea Duhului. Liderul inconștient va face lucrarea celui rău, va aduce moarte prin gândurile și vorbele sale, va aduce răceală și suspiciune în echipă, va munci cu spor împotriva mântuirii oamenilor de lângă el.

Roadă unității este mântuirea lumii

De ce Se roagă Isus pentru unitatea Bisericii de peste veacuri? Tot El răspunde la această întrebare:

- Pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.
- Ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.

Sufletul uman tânjește după dragostea și armonia din Eden. Când Biserica trăiește în unitate ea readuce Edenul pe pământ. Dragostea din mijlocul Bisericii devine cea mai eficientă armă apologetică. Evanghelia după Ioan este scrisă pentru ca noi să credem. Dragostea unică din mijlocul Bisericii devine resursa cheie pentru credința noastră. Ea nu doar că ne ajută să ajungem la credință, dar ne ajută și să ne păstrăm credința. Ori de câte ori sufletul nostru găsește alinare, mângâiere, desfătare în dragostea Bisericii, credința noastră poate fi din nou întărită. Dragostea cerească din mijlocul Bisericii este dovada vie a prezenței lui Dumnezeu în mijlocul comunității și a dragostei lui Dumnezeu pentru noi. Prin dragostea Bisericii noi putem cunoaște că Dumnezeu ne-a iubit așa cum L-a iubit pe Fiul! Afirmația este șocantă! Iată că Dumnezeu ne-a iubit cu aceeași dragoste cu care L-a iubit pe Fiul! Este de necrezut! Fiul este desăvârșit și este din veșnicie cu Tatăl. Noi suntem păcătoși și de-abia am apărut în existență. Cu toate acestea, Domnul împărtășește aceeași dragoste pentru noi ca și pentru Fiul. Acest lucru îl putem cunoaște în mijlocul Bisericii care trăiește în unitate. Dragostea din mijlocul ei izvorăște din Dumnezeu. Deci, dragostea Bisericii ar trebui să reflecte dragostea fără margini a lui Dumnezeu. Prin ea lumea va putea cunoaște dragostea lui Dumnezeu. Isus nu Se roagă pentru lume, dar Se roagă pentru unitatea Bisericii pentru mântuirea lumii. El știe că mântuirea lumii va fi prin mărturia Bisericii. Iar din mărturia Bisericii elementul cel mai convingător nu va izvorî din argumentele apologetice ci din calitatea relațiilor dintre frați. Iată ce conferă unicitatea Bisericii pe pământ. Biserica nu este o instituție religioasă, sau o comunitate civilizată, sau un organism cu discursuri moralizatoare și lucrări sociale. Biserica este o familie, este familia în care coboară dragostea divină. Este locul în care Cerul Se unește cu pământul. Dacă acest lucru se întâmplă cu adevărat, atunci argumentul este suficient:

„Dar dacă toți prorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți. Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu, și va mărturisi că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.” (1 Corinteni 14:24-25)

Sunt mereu uimit de reacția celor care ne vizitează Biserica. În cele din urmă suntem niște oameni obișnuiți care cântăm și ascultăm un mesaj din Biblie. Nu se fac demonstrații amănunțite, ci se proclamă adevăruri din Scriptură. De ce au ele așa de mare impact asupra celor care ne vizitează? De ce fără să le spună nimeni să ia o decizie pentru Dumnezeu, ei își pun deja această problemă în inima lor? De ce nu privesc totul ca pe un spectacol religios mediocre realizat de amatori? Pentru că Biserica este mai mult decât o comunitate cu valori morale și civilizată. Ea este comunitatea în care locuiește Dumnezeu cu scopul de a se descoperi lumii.

Chemarea la unitate străbate secolele

Unitatea nu a fost doar esența creștinismului primului secol. Nu a fost ceva relevant doar pentru nevoile lumii de atunci. Unii s-ar putea gândi că lumea s-a schimbat și că acum trebuie abordată altfel pentru a fi adusă la credință. Isus Se roagă însă pentru toți creștinii care vor intra în istorie, și Se roagă ca ei să fie una pentru ca lumea să creadă. Unitatea și dragostea vor rămâne esența creștinismului până la sfârșitul Bisericii. Sunt valori eterne, imuabile, care nu pot fi substituite. Ele sunt veșnic relevante pentru nevoile lumii. Indiferent de mulțimea descoperirilor științifice, a schimbărilor la care fa fi supusă lumea, chemarea fundamentală a Bisericii va fi aceeași: să fie Una, iar punctul vulnerabil al lumii împietrite va rămâne același: dragostea irezistibilă din sânul Bisericii.

Standardul unității creștine este unitatea din sânul Sfintei Treimi

Isus nu Se roagă doar ca noi să fim Una, ci să fim Una după modelul unității din sânul Sfintei Treimi. Standardul unității creștine este amețitor, și dintr-o anumită perspectivă chiar descurajant. A nu judeca și a nu urî pe fratele tău, a nu avea nimic cu el, și a-i uita greșelile nu înseamnă neapărat unitate. Orice răceală sau rețineră afectează unitatea, căci aceasta are ca standard unitatea Sfintei Treimi. Aceasta înseamnă să îți lărgiești inima, să îți deschizi inima față de frații tăi, să te contopești cu durerile și bucuriile lor. Să le oferi încredere și să trăiești nu doar alături de ei, ci împreună cu ei. Să onorezi lucrarea Duhului Sfânt din viețile lor, să te apropii cu frică și cutremur de ei, căci Dumnezeu locuiește în ei. Să îți pese de ei la fel cum îți pasă de tine, să plângi cu cei ce plâng și să te veselești cu cei ce se veselesc. Să te doară inima pentru înfrângerile lor, și să sari de bucurie pentru biruințele lor. Când privesc spre faptul că suntem cu toții născuți sub păcat, spre egoismul feroce din firea noastră pământească, spre înclinația noastră de a judeca, spre percepțiile noastre atât de subiective și eronate cu privire la noi și la ceilalți, spre dreptatea noastră pe care o idolatrizăm și de dragul căreia suntem în stare să îl arestăm pe Creator Însuși, spre vulnerabilitatea noastră și gândurile rele cu care ne bombardează Ispititorul, spre greșelile pe care le facem atât de des unii altora, parcă mă simt descurajat, și mă întreb: oare ce a gândit Mântuitorul când S-a rugat ca noi să fim Una? Oare pe ce a mizat? Oare a sperat cu adevărat că noi vom deveni Una? Dacă Isus S-a rugat pentru acest lucru, El știa că este posibil. Și într-adevăr, dacă analizăm primele capitole din Fapte vom descoperi că ei erau Una, că toți erau o inimă și un gând, că ei vindeau averile și le puneau laolaltă la picioarele apostolilor, și nici unul dintre ei nu ducea lipsă.

Pentru a deveni Una, Isus ne-a dat slava Sa

Unitatea creștină nu este doar un ideal de neatins. Isus se raportează la ea ca la un fapt realizabil. El privește spre resursa pe care a oferit-o ucenicilor Săi. În prima parte a rugăciunii resursa era Cuvântul. Acum, resursa este slava Sa. Nu sunt două lucruri distincte, ci de fapt, fațete ale lucrării tainice a Duhului Sfânt din inima omului.

- ***Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie Una, precum și noi suntem Una.***

Oare despre ce slavă să fie vorba? Ar putea fi mai multe interpretări. Cea mai pertinentă mi se pare cea care vede în această slavă Duhul Sfânt. În aceste capitole, Mângâietorul este marea resursă, cea care îi va împuternici pe ucenici să facă lucrări mai mari decât Mântuitorul. El este Duhul slavei care Se odihnea peste Fiul Omului. Același Duh al slavei avea să lucreze cu putere în Biserică. Prin Duhul are loc o taină:

- ***Eu în ei, și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit Una.***

Iată de ce unitatea creștină nu este doar un ideal irealizabil. Întreaga Sfânta Treime este la lucru în noi pentru împlinirea unității. Duhul ne poate descoperi dragostea lui Dumnezeu pentru frații noștri, ne poate curăța ochii cei răi, ne poate ajuta să învingem gândurile de judecată, ne poate ajuta să ne focalizăm pe chipul lui Hristos din frații noștri, și nu pe imperfecțiunile lor, pe glorie și nu pe ruine. Este așa de frumoasă această metaforă: frații noștri sunt niște ruine glorioase. Ruinele unei cetăți îți vorbesc pe de o parte despre gloria de altădată ținutului respectiv

dar în același timp și despre decăderea ce a avut loc. În frații noștri vom găsi lucruri minunate din pricina lucrării Duhului în ei, dar și lucruri care ne vor dezamăgi, din pricina imperfecțiunilor lor și firii lor. Vom descoperi deopotrivă glorie, deopotrivă ruine. Marea întrebare este: spre ce ne vom focaliza privirea? Duhul ne va chema să privim spre identitatea lor în Hristos. Astfel, vom începe nu doar să nu-i judecăm, ci să ne găsim desfătarea în ei. În ciuda imperfecțiunilor lor, Isus Își găsește desfătarea în frații noștri și se bucură nespuns de ei? Oare aceasta este și atitudinea noastră? Oare noi suntem mai presus de Marele Judecător, de cel de trei ori Sfânt pentru a ne permite luxul unei alte opinii și atitudini? Este adevărat, Dumnezeu se întristează când ai Săi copii păcătuiesc, dar nu-i abandonează cu dispreț la prima greșeală, și atât timp cât ei își cer iertare și revin pe calea ascultării, El îi socotește albi ca neaua. Dacă lăsăm slava lui Hristos să lucreze în noi vom fi conduși spre taina unității creștine. Resursa există. Întrebarea este ce vom face noi cu ea? Cel rău va încerca mereu ca să folosească imperfecțiunile reale sau imagine ale fraților noștri pentru a pune bariere și răceală între noi și ei. Duhul va folosi aceleași imperfecțiuni pentru a revărsa harul. Vom fi mereu curțați de cele două împărății. Întrebarea este: ce vom alege?

Chemați să fim Una cu Biserica Universală

Isus se roagă ca toți să fie Una. Pasul spre împlinirea acestei porunci începe cu siguranță prin a fi Una cu Biserica locală în care slujești. Dar apoi el trebuie să continue cu celelalte Biserici locale pe care le cunoști, și apoi și cu Bisericile locale pe care nu le cunoști. Apropiindu-Te de inima lui Dumnezeu vei fi conectat la suferința și bucuria creștinilor din lumea întregă, Chiar dacă nu îi cunoști, vei fi cu ei în duh, te vei ruga pentru ei și vei ști că ești alături de ei în Marea Bătălie a istoriei. Ca într-o armată numeroasă așezată pe fronturi care se află la distanțe mari unul de altul. Un soldat nu îi cunoaște pe soldații din celelalte fronturi, dar știe că ei sunt acolo și primește vești despre soarta celorlalte fronturi. El știe că luptă alături de o mare armată, și că de victoria celorlalte fronturi depinde însăși viața sa. El nu poate fi nepăsător de ce se întâmplă pe alte fronturi. Cu inima și sufletul va fi și acolo, va fi într-un fel alături de tovarășii săi de arme. Isus ne cheamă să fim Una cu Biserica Sa universală, și nu cu toate bisericile care pretind a fi a lui Hristos. Aici este nevoie de discernământ spiritual. Nu poți fi una cu bisericile care se abat de la Evanghelie și nu-L vestesc pe Hristos. Suntem chemați să fim una doar cu cei care vor crede Cuvântul Său! Celelalte fronturi, ori cât ar pretinde, că sunt de partea noastră și luptă același război, reprezintă de fapt fronturile vrăjmașului de care trebuie să ne detașăm.

Răsplătirea celor ce aleg să fie Una: contemplarea slavei lui Hristos!

Împlinirea chemării la unitate are și o mare răsplătire:

„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.”

Cei care aleg să își răstignească firea pământească și dreptatea personală, de dragul unității creștine nu vor rămâne fără răsplată. Isus vrea ca aceștia să fie răsplățiți de Tatăl, și Se roagă încă de pe pământ pentru acest lucru. Oare ce răsplată mai mare poate fi decât aceea să

vadă slava lui Hristos? Isus știe că nu este răsplătită mai mare, fericire mai mare decât cunoașterea lui Dumnezeu! De aceea, lucrul pe care El Îl cere de la Tatăl este ca urmașii Lui să poată vedea slava Sa! Isus saltă de bucurie gândindu-Se la fericirea noastră atunci când Îl vom vedea pe El așa cum este! Oare cum va fi atunci? Oare ce vom vedea? Imaginația noastră este atât de limitată! Adevărul este că nici măcar nu ne putem imagina o fărâșă din slava lui Hristos! Dar putem crede că Isus a rostit adevărul, și că atunci când vom vedea slava lui Hristos nu vom mai avea nevoie de nimic, că vom cunoaște o fericire fără margini, divină, eternă, și că nu vom regreta nici un sacrificiu făcut de dragul unității creștine! Vom considera că într-adevăr întristările ușoare de o clipă nu sunt vrednice să fie puse alături de bucuria de a-L vedea pe Hristos în slavă! Dar faptul că Îl vom vedea, nu va fi doar o contemplație! Noi vom fi părtași acestei slave, vom fi ca El, vom fi Una cu El, vom fi Mireasa Lui! Mă gândeam la tema unității din sânul Sfintei Treimi și la dorința lui Dumnezeu de a revela această unitate în lucrurile create de El. Apogeul revelației este familia: bărbatul și soția sa devin una, și au copii pe care îi cresc după chipul și asemănarea lor. Știm însă că după înviere vom fi ca îngerii, și nu vom mai fi soți și soții și nu vom mai avea copii. Și atunci apare parcă un regret: ceva atât de frumos, familia umană va dispărea din planul lui Dumnezeu. Pare o înfrângere în planul lui Dumnezeu. Dar oare așa să fie? Biblia începe cu unitatea din Eden dar se încheie cu nunta Mielului. Sfârșitul este mult mai glorios. Dacă relația unitatea divină era reflectată de relația dintre Adam și Eva, acum această unitate este experimentată în relația dintre Biserică și Fiul lui Dumnezeu. De data această Biserică este invitată în însăși unitatea Sfintei Treimi. Dacă Adam și Eva oglindeau unitatea din sânul Sfintei Treimi, Biserică este chiar acolo, în inima Sfintei Treimi. Nu trebuie să minimalizăm semnificația expresiei: nunta Mielului. După cum relația dintre om și femeie aducea ceva cu totul nou în revelația de Sine a lui Dumnezeu, la fel relația dintre Biserică și Hristos este unică și înseamnă o dimensiune cu totul nouă de relaționare dintre făptură și Creator. Doar noi, cei răscumpărați suntem Mireasa Mielului. Fiul nu are mai multe mirese. Noi nu suntem doar slujitori, doar prieteni, suntem Mireasa sa, chemați să fim una cu Fiul, să împărțim alături de El, să fim acel eben-ezer de altădată. Cartea Efeseni ne șochează atunci când afirmă că Biserică este plinătatea Celui ce plinește totul în toți! Fiul pare incomplet fără Mireasă. La fel cum nu era bine pentru Adam să fie singur, la fel (dar dintr-o altă perspectivă!), nici pentru al doilea Adam nu era bine să fie singur. Noi, cei răscumpărați, prin Hristos umplem „golul”. Uneori medităm prea puțin asupra statului nostru de Mireasă a lui Hristos. Uneori uităm că vom fi mai presus de îngeri. Îngerii sunt pe deplin împliniți în pielea lor și îl slujesc pe Domnul într-un mod minunat. Uneori când privim spre cerul ce ne așteaptă ne imaginăm că Îl vom sluji pe Domnul asemenea îngerilor, sau ca niște îngeri mai mari sau mai speciali. Dar relația noastră cu Fiul are ceva cu totul special. Iată ce ne spune Pavel în Efeseni:

*„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserică și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. Tot așa trebuie să-și iubească bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserică; **pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui.** De aceea, va lăsa omul pe tatăl său, și se va alipi de nevasta sa și cei doi vor fi un singur trup. De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup. **Taina aceasta este mare – (vorbesc despre Hristos și Biserică).**” (Efeseni 5:25-32)*

Oare ce înseamnă că vom fi Mireasa Fiului și vom fi primiți în cea mai înaltă și nobilă Familie a Veșniciei? Noi suntem eben-ezer pentru Fiul lui Dumnezeu! Noi suntem din El, una cu El și pentru El! Oare ce va însemna să îi fim un ajutor potrivit pentru eternitate? Oricum, va fi ceva dincolo de imaginația noastră și cu o mai mare slavă decât cea a familiei edenice.

Dumnezeu renunță la unirea dintre un bărbat și o femeie în planul Său, dar o înlocuiește cu ceva mai frumos: unirea dintre Fiul și Mireasa Sa! Taina aceasta este mare!

Capitolul 17 din Ioan înalță chemarea la unitate într-un mod unic în toată Scriptura. Iată conceptele fundamentale ale unității creștine:

- ***Temelia unității creștine este lucrarea Fiului lui Dumnezeu spre slava Tatălui!***
- ***Unitatea Bisericii este ținta atacului spiritual***
- ***Unitatea Bisericii trebuie să strălucească în mijlocul lumii***
- ***Resursa pentru unitatea Bisericii: sfintirea prin Cuvânt***
- ***Unitatea liderilor, precede unitatea Bisericii***
- ***Roadă unității este mântuirea lumii***
- ***Chemarea la unitate străbate secolele***
- ***Standardul unității creștine este unitatea din sânul Sfintei Treimi***
- ***Pentru a deveni Una, Isus ne-a dat slava Sa***
- ***Chemați să fim Una cu Biserica Universală***
- ***Răsplătirea celor ce aleg să fie Una: contemplarea slavei lui Hristos!***

Este timpul pentru o scurtă recapitulare a cap.13-17. Iată principalele idei teologice ale acestei secțiuni și o posibilă înlănțuire logică a acestora:

- Cap.13: **Iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu!**
(Metafora spălării pe picioare: modelul iubirii!)
 - ***Fără să vi se tulbure inima*** din pricina plecării Mele, care este spre binele vostru! (cap.14)
- Cap. 15a: **Iubiți-vă unii pe alții rămânând în Mine!**
(Metafora viței: cum să împlinești porunca iubirii!)
 - ***Fără să vi se tulbure inima*** din pricina urii lumii față de voi după plecarea Mea! (cap.15b-16)
- Cap.17 – **CONCLUZIE!**

**ȘI MĂ ROG CA EI SĂ FIE UNA,
PRECUM ȘI NOI SUNTEM UNA!**

Oare cum ne ajută aceste capitole să credem că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu? Prin cel puțin următoarele lucruri:

- Aceste capitole explică rațiunea plecării lui Mesia din lume după ce a venit în lume, și rolul în planul lui Dumnezeu a lucrării Bisericii pe pământ! Aceste explicații răspund atât de bine frământărilor teologice din primul secol. Un argument teologic puternic împotriva lui Isus era: dacă era El Mesia de ce nu a rămas cu ai Săi, de ce nu a adus Împărăția Sa slăvită pe pământ așa cum este profețit? De ce a plecat și i-a lăsat pe ai Săi să sufere și să cadă în mijlocul vrăjmașilor? De ce nu Se întoarce cum a promis? Iată că au trecut atâția ani și El tot nu a venit! De ce? Ne aducem aminte ce frumos răspunde Ioan acestor frământări prin cuvintele Mântuitorului prezentate în aceste capitole. Era mai bine ca Mesia să plece! Și era mai bine ca ucenici să rămână pe pământ și să facă lucrări mai mari ca Însușii Mesia! Prin plecarea lui Mesia ei sunt înzestrați cu o nouă putere și primesc o nouă strategie a preoției, strategia Mielului prin care va zgudui temeliiile pământului spre mântuirea lumii din întuneric! Acum după două mii de ani de la rostirea promisiunii: Eu vin curând!, înțelegem de ce perioada Bisericii a fost așa de lungă!
- Chemarea la dragoste a lui Hristos este în perfectă armonie cu revelația din Vechiul Testament și cu revelația din conștiința noastră! Când citim chemarea la iubire după modelul lui Hristos, pe de o parte sesizăm în lumina Vechiului Testament autenticitatea teologică a chemării, iar pe de altă parte sufletul nostru este topit, căci simțim mireasma Edenului, simțim ceea ce ne dormim de fapt, și putem recunoaște că nimic nu poate fi mai frumos! Discursul lui Isus despre iubire eclipsează fără drept de apel toate scrierile omului la un loc despre iubire. Până la Hristos nu s-a scris despre dragoste nimic care să poate avea măcar termeni de comparație cu dragostea cristică, iar după Hristos, cele mai frumoase scrieri de iubire au fost doar note de subsol la discursurile lui Isus. Ființa noastră creată pentru iubire nu poate trece nepăsătoare pe lângă discursurile lui Isus. Frumusețea iubirii cristice pur și simplu ne tulbură!
- Aceste capitole ne atrag atenția că dincolo de argumentele teologice și apologetice, dragostea lui Hristos din mijlocul Bisericii reprezintă elementul fundamental care poate să ne aducă la credință. Dar nu doar să ne aducă la credință, dar să ne și păstreze în credință. Aceste capitole ne deschid ochii ca ori de câte ori dragostea inconfundabilă a lui Isus Se manifestă în Biserica Sa, credința noastră în El să poată fi întărită. De multe ori ne obișnuim cu dragostea unică a Bisericii autentice. Dar fiecare manifestare a acesteia este o nouă dovadă a Adevărului care este Isus. Falimentele Bisericii în a iubi și abuzurile acesteia reprezintă și ele o dovadă a adevărului care este Isus. El a spus: Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic! Ori de câte ori mă confrunt cu falimentul Bisericii de a iubi, de fiecare dată, și absolut de fiecare dată, descopăr că acea Biserică a neglijat alipirea zilnică de Hristos! Dacă Biserica neglijează alipirea de Isus, Cel care a spus: Despărțiți de Mine nu puteți face nimic, iată că nu doar biruințele Bisericii, dar și falimentele ei demonstrează că Isus este Calea, Adevărul și Viața!

După studierea acestor capitole cred și mai mult că Isus este Fiul lui Dumnezeu! Credința mea este și mai întărită. Îmi dau seama că în fiecare zi sunt lângă tone de dovezi ale dumnezeirii Sale! Trebuie doar să știi să le vezi. Din această perspectivă credința nu est deloc oarbă. Pavel spunea: căci știu în cine am crezut! După ce studiezi Evanghelia după Ioan cu inima deschisă îți dai seama că este mult mai greu să nu crezi decât să crezi. Doamne, Îți mulțumesc pentru această carte care mi-a întărit credința în Tine mai mult decât orice carte din Scriptură! În cele din urmă această carte a fost scrisă cu acest scop principal și declarat: ca voi să credeți! Era firesc ca Evanghelia după Ioan și nu altă carte să îmi consolideze atât de bine credința. Credeam că a mea

credință este pregătită să înfrunte furtunile. După studierea Evangheliei după Ioan, am descoperit zone vulnerabile de care nu era conștient dar care acum au fost întărite prin Cuvântul Tău! Știu mai bine decât oricând DE CE CRED!